

denne Tilstands Retmæssighed ikke kan afgjøres ved Udtalelser af enkelte Medlemmer i denne Sal; ja end ikke ved et Botum af dette Thing.

Af de Ytringer, som ere fremsførte af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) med Hensyn til dette Lovforslags Bedtagelse, var der flere, som jeg kunde tiltræde; men hvorvidt der paa det antydede Grundlag, dersom det forøvrigt maatte kunne gienneføres, kan træffes en Overenskomst, er meget vanskeligt at sige, saalænge ikke de antydede Forslag foreligge i en bestemt Stikkelse. Kun een Ting kan jeg sige strax, skjøndt jeg virkelig trøede, at det ikke behøvede at siges, og det er, at naar dette Lovforslag, saaledes som det her foreligger, saaledes som jeg efter Hs. Majestæts Befaling har forelagt det, bliver vedtaget af Rigsdagen, stadfæstet af Kongen og kontrastgiveret af Indenrigsministeren, at saa Indenrigsministeren er ansvarlig for Lovens Gjennemførelse. Det er en Selvfølge. Meget nødig, det nægter jeg ikke, vilde jeg derimod have, at der skulde blive Spørgsmaal om en Forkortelse af det Tidsrum, for hvilket det er foreslaaet, at Loven skal gjælde; thi det er min fulde Overbeviisning, at der behøves Tid for at klare de mange Misforstaaelser, som navnlig udenfor Kongeriget, skjøndt tildeels vistnok og i Kongeriget, finde Sted med Hensyn til de forskjellige Landsdeles finantstille Forhold lige overfor Monarchiet. Den tidligere Tilstand har været saadan, at der har været Meget at raade Bod paa. Jeg er overbevist om, at der i den Henseende er gjort saare Meget, og jeg er navnlig overbevist om, at den nuværende Finantsminister med stor Dygtighed, som ikke forlanger, men fortjener Anerkjendelse, har arbejdet hen paa at tilveiebringe et Forhold, der mere svarer til en retfærdig Ordning end den, der tidligere var tilstede; men dertil behøves som sagt Tid.

J. N. Hansen: Da jeg anseer denne Sag for en overordentlig vigtig med Hensyn til vor hele fremtidige finantstille Stilling for Kongerigets Vedkommende, saa har jeg ikke villet undlade at tage Ordet for at oplyse, hvor uklar jeg er bleven med Hensyn til min

Opfattelse af Forholdet, efter hvad den ærede Indenrigsminister idag har yttret. Jeg havde troet, at jeg var paa det Rene i saa Henseende; men han har ved sine Ytringer aldeles confunderet mig, saa at jeg for Diebliffet hverken veed ud eller ind angaaende Kongerigets Stilling til det Forhold, som denne Lov dreier sig om. Denne Lov handler, saavidt jeg kan forstaae Dansk, om Kongerigets særlige Kassebeholdning, Kongerigets særlige Overfsud. Nu har min hidtilværende Mening om Kongerigets særlige Overfsud været den, at naar Kongeriget havde afholdt samtlige sine egne særlige Udgifter og dernæst havde udredet det Tilfsud, som det er pligtigt til at udrede til Fællesudgifterne, saa var det ene og alene Kongerigets særlige Repræsentation, som havde at afgjøre og beslutte over det, der blev tilovers fra Kongerigets særlige Indtægter. Saaledes har jeg i min Uskyldighed hidtil opfattet dette Punkt; men nu har jeg idag hørt af den ærede Indenrigsminister, at det kun er „tildeels“, at vi have denne Myndighed, og da jeg sagde: „Ah, der har vi det“, saa frapperede dette den ærede Indenrigsminister, hvorfor han svarede mig, at jeg dog ikke kunde vide, hvad han vilde sige, hvortil jeg igjen tillod mig at yttre, at jeg gif ud fra, hvad han sagde. Jeg sagde: „Ah, der har vi det“, fordi jeg havde frygtet, at noget Saadant vilde komme; man veed fra tidligere Erfaring, at man undertiden kan føle saadant Noget forud paa Lusten, uagtet det er en Overraskelse, naar man hører det, saa at man usfrivillig kommer til at sige: „Ah, der har vi det“. Derfor var det, at jeg kom til yttre: „Ah, der har vi det“, fordi jeg saadan halvt om halvt havde ventet, at det vilde komme. Men efter Alt, hvad den ærede Indenrigsminister nylig udtalte, kan jeg endnu ikke forstaae, hvortil dette „tildeels“ skal bestaae. Sagen stiller sig for mig, hvad Kassebeholdningen angaaer, som der her er Spørgsmaal om, saaledes, at det er Fællesmonarchiets Repræsentations Sag, at vedtage en Lov, der tillader Fællesfinantsministeren at beholde disse Penge og yde en vis Rente af dem; men at det er Kongeriget Danmarks Rigsdag, der har at beslutte over, om den vil tillade, at denne Summa bliver i Monarchiets Fælleskasse. For-